

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת בראשית תשפ"ה / גליון מס' 128

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף קכ.

"בישיבה הלך אחר חכמה, במסיבה הלך אחר זקנה"

פעמיים בתורה מוזכרות בנות צלפחד החכמניות בשמן, בעומדן לפני משה רבינו לדרוש נחלה, וכשנישאו לבעליהן; הגמרא השבוע מפרטת מפני מה סדר השמות שונה בכל פעם: בבואן לטעון בחכמה למשה הוזכרו כסדר חכמתן, אך כשנישאו - כלומר באירוע שאינו קשור לחכמה - נמנו כסדר גילן. על פי זה קובעת הגמרא שיש לכבד את המבוגר באסיפה כללית [המכונה בגמרא 'מסיבה'], אך בישיבה, היכן שעוסקים בחכמה שם יש להקדים את החכם למבוגר

זהו הכבוד האמיתי! מקום מכובד, זרקורים ותמונות, עדיין אינם עושים את האדם למכובד, ואילו התקדמותו האישית של האדם, רכישת חכמה וכדומה, מזכה את האדם בהערכה וכבוד אמיתיים, ללא צלצולים מיותרים

מדי יום נפגשו שתי קבוצות ברחובות העיירה טלז: מצד אחד מושל העיר ופמלייתו, שבים ממקום עבודתם, ומולם קבוצת בחורים המקיפה את ראש הישיבה, רבי שמעון שקופ, דנה כמה שהתחדש בשיעור היומי. בכל יום היה המושל נעצר לרגע ומתבונן בקבוצה שמולו ובעומד בראשה, פעם אף הסביר: ראיתי בחיי חכמים, מושלים ומלכים, אך הערצה כה גדולה כפי שרוחשים תלמידים אלו לרובם לא ראיתי מעולם, אפילו לא קרוב לכך!"

איך זה קשור אלינו?

כבוד אמיתי הוא לא על הבמה או על העיתון, אלא כשסביבתך מעריצה אותך בגלל מה שאתה, ככל שתהיה ערכי ונעלה יותר כך תהיה באמת מכובד יותר

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קיט:

"מגלגלים זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב"

מאמר זה המופיע בגמרא השבוע מלמדנו: זכה אדם והתגלגלה על ידו זכות - אפילו בלא כוונה; זיכה את הרבים, הציל נפשות וכו', בהכרח שזכות קודמת שהייתה לו הביאתו לזכות בזכות זו. כך גם חלילה להפך; אם נגרם על ידו מכשול או נזק, מסתבר שהוא בגדר 'חייב'

רכי אלחנן וסרמן שנדר לארה"ב עבור קיום ישיבתו הנוודעת שבברנוביץ', הוזמן בכבוד לשאת דברים בבית כנסת אמריקאי טיפוסי, בדבריו העז להציע שכל חבר קהילה יתרום סך של מאתיים דולר - עלות בחור לשנה תמימה, ואף הבטיח ישועה לזוכים. הלבבות נפתחו והציבור היה נכון לתרום, אלא שאז קם הרבא"י המקומי לדבר, בדבריו ראה לנכון לחדד ולהבהיר על חשיבותה של כל תרומה "אפילו של דולר אחד", והתוצאות השתנו בהתאם: דולרים ספורים נתרמו... בעוזבו ביקש הרב להתנצל, "אין צורך" פטרו ר' אלחנן והסביר: "שווה בנפשך, כשהורה הקב"ה למשה רבינו שבצלאל יבנה את המשכן, לו היה משה פונה ליהודי ושואלו: האתה הוא בצלאל? והלה היה משיב בכנות שלא, האם היה טעם לכעוס עליו? בודאי שלא! הוא לא זכה להיות 'בצלאל', וגם אתה לא זכית להיות חלק מבניין הישיבה, ומה לי לכעוס..."

איך זה קשור אלינו?

נעשה טוב, ובכך נזכה לעשות עוד טוב... איך מגיב גבאי הצדקה? "תזכה למצוות!"; אמן ואמן!...

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קיח:

"אנן מזרעא דיוסף דלא שלטא ביה עינא בישא"

השבוע בגמרא לומדים אנו שעין רעה אין בכוחה להזיק לבני שבט יוסף, ומבאר הרשב"ם: יוסף הצדיק שלט בעיניו לשומרן מן החטא, ובתמורה קיבל הגנה מפני 'עין הרע'

זוהי מידת הקב"ה, מידה כנגד מידה, במה שהאדם משתמש בו לטוב בזה הוא גם זוכה לברכה

סופת שלגים עזה שהתחוללה באמצע כביש מהיר בארה"ב, אילצה את הרב ישראל וויס למצוא מחסה במושב זקנים ששכן בעיירה מבודדת. עם היכנסו נודע לו שדייר יהודי בשם 'אייב שלזינגר' נפטר באותו לילה ובאין מכיר וגואל הוא אמור להקבר מחר בין גויים. הרב וויס נחרד לרעיון ובו במקום נטל על עצמו את האחריות לקבורת הנפטר בקבר ישראל. נודע לו שבעיר סמוכה ישנה חלקה שמאן דהו תרם עבור גלמודים, ולשמחתו נותר בה מקום פנוי. אנשי החברא קדישא המקומית הסכימו לקבור בה את הנפטר, הגופה הובאה למקום וכשראש הח"ק הקשיש שמע את שמו, כמעט והתעלף: "הן זהו האיש שתרם את חלקת הגלמודים..." - אמר בהתרגשות, והנוכחים נדהמו לראות בהשגחה העליונה שנגלתה לעיניהם.

איך זה קשור אלינו?

כל מצווה ומעשה טוב מזכה בשכר, אם נתעמק נמצא קו ישיר בין השכר למעשה, מידה כנגד מידה